

Phần 8

Chương 29

Thân Xác Đánh Không Chết

Kỹ thuật đào hang ăn trộm của Tôn Kim Nguyên quả thực không tệ, kích thước của hang vừa đủ cho một người qua lọt. Không lâu sau, chúng tôi đã thoát được ra khỏi phòng giam. Tôi tò mò đưa mắt nhìn quanh, thấy hai gã binh sĩ ở cửa địa lao vẫn chẳng có chút phản ứng nào, bất giác cảm thấy yên tâm hơn hẳn.

Tôn Kim Nguyên cầm con dao Tây Tạng sắc bén trong tay, hít sâu một hơi, nói với chúng tôi: “Các đồng chí, chuẩn bị xong chưa?” Tôi và Vương Tiên Dao học theo bộ dạng của cậu ta, cùng cầm chắc dao găm quân dụng. Anh gầy kia đã khôi phục phần nào thể lực, dưới sự dìu đỡ của tôi hoàn toàn có thể tự đi được, xem chừng mấy chiếc bánh quy của tôi đã góp công lớn trong chuyện này. Thấy chúng tôi đều đã chuẩn bị xong xuôi, Tôn Kim Nguyên nhún vai nói: “Vậy chúng ta xuất phát thôi!”, rồi rảo bước đi về phía trước.

Lần này kẻ địch ở phía trước, do đó càng đi phía sau càng an toàn, mà tôi lại phải đỡ anh gầy nên được đi sau cùng. Tuy lúc này chỉ cách hai gã binh sĩ kia chừng hai mươi, ba mươi mét, nhưng chúng tôi vẫn đi mất khoảng hai phút mới tới được.

Anh gầy và Tôn Kim Nguyên cùng phát biểu ý kiến, nói là hai gã binh sĩ kia thoát nhìn chẳng khác nào tượng gỗ, nhưng kỳ thực không phải vậy, chỉ cần chúng tôi đặt chân tới cửa địa lao là bọn chúng sẽ tấn công ngay, bởi vì đó là mệnh lệnh của Lương Vương nên bọn chúng sẽ liều mạng chấp hành.

Khoảng cách tới chỗ hai gã binh sĩ càng lúc càng gần. Bây giờ, bọn tôi chỉ còn cách chúng chừng hơn một mét, chỉ cần bước thêm hai bước nữa là sẽ tới cửa địa lao. Lúc này, hai gã binh sĩ đó vẫn chẳng có chút phản ứng, nếu không biết trước bọn chúng bị người ta điều khiển, tôi ắt sẽ cho rằng đó là hai xác chết.

Có người từng nói, trước khi cơn bão đến, mặt biển thường sẽ bình lặng đến lạ thường, mà hoàn cảnh của chúng tôi lúc này chính là như thế. Tôn Kim Nguyên đi phía trước thấy đối phương không có phản ứng gì, liền tiến thêm một bước nữa để thăm dò, có điều ngay sau đó lại rút chân về. Thấy đối phương vẫn không có phản ứng, cậu ta nói với chúng tôi: “Khỉ thật, chuyện thế này tớ mới gặp lần đầu đấy, có điều càng như vậy tớ lại càng cảm thấy bất an. Cho dù là lúc gặp phải bánh chưng lông xanh, tớ cũng chưa từng căng thẳng tới cỡ này.”

Tôi rất hiểu cảm giác này của Tôn Kim Nguyên, cũng giống như việc chúng tôi biết rõ hổ là một loài động vật vô cùng hung dữ, nó coi mọi loại động vật

khác - kể cả con người - là thức ăn của mình, và chúng tôi tuyệt đối không phải là đối thủ của hổ, cho nên cực kỳ sợ hãi nó. Nhưng khi bạn phải đối mặt với một con quái vật chưa rõ là gì, cho dù về bản chất nó không hề lợi hại hơn hổ nhưng trong lòng bạn sẽ sinh ra một nỗi sợ hãi khó mà miêu tả được bằng lời. Nỗi sợ hãi đó so ra còn mạnh mẽ hơn nhiều nỗi sợ hãi loài hổ. Đây chính là một đặc tính của con người, luôn sợ những thứ mình không biết rõ.

Nỗi sợ hãi không tên kia đã làm chúng tôi do dự. Nhưng đến cuối cùng, bản năng cầu sinh của con người vẫn chiến thắng tất cả. Tôn Kim Nguyên không kìm nén được nữa, suy nghĩ một chút rồi nói với chúng tôi: “Các đồng chí, chi bằng hãy thế này đi, tớ sẽ xông qua đó trước, nếu hai xác chết biết đi kia không có phản ứng gì thì các cậu hãy đi theo, còn nếu bọn chúng có phản ứng thì nhất định sẽ đuổi theo tớ, đến lúc đó, tớ sẽ dụ bọn chúng qua chỗ khác, các cậu cứ việc đi thẳng ra ngoài là được.”

Tôi cẩn thận quan sát hai gã binh sĩ mặt mày hờ hững kia, phát hiện bọn họ tuy đều đờ đẫn hết như khúc gỗ, nhưng tay phải vẫn đặt trên vỏ thanh đao đeo bên hông, hiển nhiên là sẵn sàng rút đao giết địch bất cứ lúc nào. Nếu lúc này Tôn Kim Nguyên qua đó, hai gã binh sĩ kia nhất định sẽ lập tức rút đao, như thế cậu ta há chẳng phải sẽ rơi vào tình cảnh vô cùng nguy hiểm ư?

Tôi cảm thấy lo lắng cho Tôn Kim Nguyên, vội vàng nói ra suy nghĩ của mình, hy vọng cậu ta có thể cân nhắc kỹ càng trước khi hành động. Tôn Kim Nguyên thần nhiên xua tay, cười lạnh, nói: “Vân Sơn, tớ bái sư đã được mấy năm, học được không ít bản lĩnh, song bấy lâu nay vẫn chưa tìm được cơ hội để thử thân thủ, hôm nay hãy để tớ dùng hai gã kia làm vật thí nghiệm đi!”

Tôn Kim Nguyên nói xong liền giơ con dao Tây Tạng vốn luôn nắm chặt trong lòng bàn tay phải ra phía trước, chuẩn bị phá vòng vây bất cứ lúc nào. Tôi lẳng lẳng quan sát nhất cử nhất động của cậu ta, ngay đến hơi thở cũng trở nên dồn dập, rõ ràng là còn căng thẳng hơn cả cậu ta. Đột nhiên cậu ta hô lớn: “Lũ nhãi nhép, lão Tôn tới đây!”

Vừa dứt lời, Tôn Kim Nguyên đã dùng tốc độ cực nhanh lao vọt về phía trước, còn hai gã binh sĩ kia quả đúng như dự liệu của tôi, lập tức “xoẹt” một tiếng, rút đao ra khỏi vỏ, không chút do dự vung đao chém thẳng về phía cậu ta. Thân thủ của cậu ta quả không tầm thường, tức thì nghiêng người về phía bên phải tránh được một nhát đao, thanh đao còn lại chém về phía trán cậu ta thì bị cậu ta dùng con dao Tây Tạng nhỏ bé kia chặn lại, hai món vũ khí va vào nhau làm tia lửa bắn ra tung tóe. Tôn Kim Nguyên không dám chần chừ chút nào, lập tức thu đao lại rồi xoay người chạy nhanh về phía trước, chỉ bỏ lại một câu: “Vân Sơn, Tiên Dao, tớ chờ các cậu ở chỗ cửa Đổ.”

Hai gã binh sĩ kia quả nhiên trúng phải kế diệu hổ ly sơn của Tôn Kim Nguyên, vội vàng bám theo cậu ta, miệng còn không ngừng hô lớn: “Đừng chạy!” Bây giờ chúng tôi đã có thể an toàn đi ra khỏi địa lao, nhưng Tôn Kim Nguyên thì lại rơi vào tình cảnh nguy hiểm.

Tôn Kim Nguyên đã cam lòng mạo hiểm dụ kẻ địch đi như thế, chúng tôi đương nhiên không thể phụ lòng cậu ta, thế là ba người lập tức đi ra khỏi cửa địa lao, trên đường không gặp gã binh sĩ nào, nhanh chóng thoát được ra ngoài. Nhưng khi chúng tôi trở lại địa cung thì lại không thấy bóng dáng Tôn Kim Nguyên và hai gã binh sĩ kia đâu, chẳng lẽ bọn họ đã đi vào trong cửa Đổ rồi? Chúng tôi không dám dừng lại quá lâu, lập tức rảo bước về phía đó.

Có điều khi chúng tôi vừa đặt chân tới lối vào của cửa Đổ, hai bóng người đột nhiên chạy vụt ra ngoài. Tôi định thần nhìn kỹ, không tìm được kêu to: “Không hay rồi!” Thì ra hai bóng người này chính là hai gã binh sĩ vừa rồi, còn Tôn Kim Nguyên thì chẳng thấy bóng dáng đâu, lẽ nào cậu ta đã bị bọn chúng giết chết rồi? Tôi lập tức sôi sục một bầu máu nóng trong tim, thậm chí phải báo thù cho Tôn Kim Nguyên.

Tôi buông anh gậy ra, cùng Vương Tiên Dao giơ cao con dao găm quân dụng trong tay, không chút do dự xông tới, mỗi người đâm thẳng về phía một gã binh sĩ.

Cú đâm của hai chúng tôi đều rất chuẩn, con dao găm quân dụng không gặp phải bất cứ trở ngại nào, cứ thế đâm thẳng vào lòng ngực đối phương. Tôi không hề cảm thấy sợ hãi vì mình vừa giết người, thậm chí còn có cảm giác hả hê, thỏa mãn. Đúng thế! Bây giờ tôi đang phát tiết lửa giận trong người!

Thật bất ngờ, thứ chảy ra từ miệng vết thương của hai gã binh sĩ kia không phải máu tươi mà là một loại dịch thể màu nâu sậm, kèm theo đó là mùi tanh hôi tột cùng. Tôi và Vương Tiên Dao vội vàng rút dao găm về, lại đỡ lấy anh gậy tránh qua một bên, chỉ chờ hai gã binh sĩ kia ngã xuống là sẽ tiếp tục đi vào cửa Đổ.

Nhưng hai gã binh sĩ kia bị đâm trúng chỗ hiểm vẫn chẳng hề động đậy, cặp mắt mở to, chừng như không hề cảm thấy đau đớn. Sau khi đưa tay sờ vào miệng vết thương một chút, bọn chúng lừng lững đi tới, vung dao chém về phía chúng tôi.

Chúng tôi lập tức lùi lại phía sau mấy bước, Vương Tiên Dao nôn nóng hỏi tôi: “Vân Sơn, sao hai kẻ này bị chúng ta đâm vào chỗ hiểm rồi mà vẫn còn sống thế nhỉ?”

Tôi cũng rất ngạc nhiên, dao găm quân dụng của chúng tôi tuy không dài lắm, song ai mà bị nó đâm trúng vào lòng ngực thì tuyệt đối không phải chuyện đùa, nếu không được cứu chữa kịp thời thì đừng mong sống sót, ấy vậy mà hai gã binh sĩ kia vẫn bình thản như chưa từng có chuyện gì xảy ra. Tôi nói với Vương Tiên Dao: “Chuyện này tớ cũng không rõ nữa, xem ra chúng ta phải liều mạng với chúng thôi.”

Hai gã binh sĩ kia chỉ nói một câu: “Định chạy đi đâu?” Sau đó lại xông về phía chúng tôi. Thanh đao trong tay bọn chúng dài chừng tám mươi centimet, xét về mặt vũ khí thì bọn chúng đã chiếm ưu thế hoàn toàn. Nếu tôi và Vương

Tiên Dao không thể nhanh chóng giải quyết đối thủ thì thể lực sẽ dần suy kiệt, cuối cùng không cầm cự nổi và mất mạng.

Tôi cắn chặt răng, hô to một tiếng: “Đi chết đi!”, rồi lao thẳng về phía một gã binh sĩ, đồng thời nhắc Vương Tiên Dao phải cẩn thận. Kỳ thực sự lo lắng tôi dành cho Vương Tiên Dao chỉ là thừa, bởi cô nàng từng học Taekwondo, khả năng thực chiến so với tôi chỉ hơn chứ không kém, tôi nên lo cho mình thì đúng hơn.

Chẳng biết lấy dũng khí từ đâu, tôi lăn người xuống đất tránh khỏi đòn chém của một gã binh sĩ, sau đó thừa cơ lao tới ôm chặt lấy hai chân hắn, dùng sức nhấc bổng lên, sau đó quật hắn ngã nhào xuống đất. Tôi nào chịu bỏ qua cơ hội ngàn vàng đó, lập tức nhào tới đè lên người hắn, sau đó chẳng quản ba bảy hai mươi một gì cả, cầm ngược con dao găm quân dụng rồi điên cuồng đâm vào lưng hắn. Tôi cũng chẳng rõ mình đã đâm bao nhiêu nhát, đến khi dừng lại thì chỉ thấy trên lưng hắn đã xuất hiện mấy chục cái lỗ sâu hoắm, những dòng dịch thể màu nâu từ bên trong chảy ra không ngừng, còn bắn đầy lên mặt tôi.

Gã binh sĩ đó cứ thế nằm rạp trên mặt đất, thân thể co giật không ngừng, đoán chừng không còn sức để bò dậy nữa. Còn bên phía Vương Tiên Dao, lúc này cô nàng vẫn đang giống như một võ sĩ đấu bò tót, chỉ né tránh đòn tấn công của đối phương chứ không giao tranh chính diện, có điều cách này chỉ có thể kéo dài thời gian được một lúc chứ không phải là kế lâu dài.

Tôi liền cầm chắc con dao găm rồi chạy nhanh về phía Vương Tiên Dao. Tôi nháy mắt ra hiệu với cô nàng, tỏ ý rằng hãy tiếp tục cầm chân gã binh sĩ này. Vương Tiên Dao lập tức hiểu ý, khẽ gật đầu, cố tình làm ra vẻ chuẩn bị tấn công để thu hút sự chú ý của đối phương. Tôi lên đến sau lưng hắn, một lần nữa sử dụng biện pháp vừa rồi, quật cho hắn ngã nhào ra đất, rồi tôi và Vương Tiên Dao nhanh chóng chạy tới đè hắn xuống, cánh tay cầm dao găm thì đâm phập không ngừng.

Một hồi lâu sau, tôi và Vương Tiên Dao mới dừng lại, người đầm đìa mồ hôi. Gã binh sĩ bị đè phía dưới cũng giống gã vừa rồi, đã hoàn toàn mất năng lực phản kháng, từ những cái lỗ trên lưng chảy ra rất nhiều dịch thể màu nâu khiến tôi nhìn mà buồn nôn. Lúc này, tôi với Vương Tiên Dao đều gần như hư thoát, đứng dậy thở hồng hộc. Chúng tôi đưa mắt nhìn nhau, cùng cười ngờ ngạc nhiên. Có lẽ vì từ trước tới giờ chưa từng làm một chuyện điên cuồng đến thế này nên trái tim tôi mãi đến bây giờ vẫn còn căng cứng, không thể nào bình tĩnh lại được.

Chúng tôi vốn nghĩ đối thủ đã bị giải quyết, nhưng hai gã binh sĩ tưởng như không thể chết thêm được nữa sau khi gãy giữa một lúc liền lờ đờ đứng dậy, chỉ là thứ dịch thể màu nâu kia đã chảy ra quá nhiều nên thân thể bọn chúng đều gầy tọp đi, bộ dạng đó trông thật chẳng khác xác ướp là mấy, khiến chúng tôi vừa ngạc nhiên vừa sợ hãi, chờ người ra.

Đúng lúc này, rất nhiều đốc công và binh sĩ đột nhiên đi ra từ cửa Đổ. Chúng tôi còn chưa kịp phản kháng thì đã bị mấy sợi roi da thít chặt lấy cổ, sau đó mọi chuyện giống như lần trước, chúng tôi đều bị trói nghiêng lại, và anh gầy đương nhiên cũng không thoát khỏi tình cảnh này. Tôi tuyệt vọng tới cực điểm, nhủ thầm lẽ nào Bạch Vân Sơn tôi được ông trời định sẵn là sẽ phải chết ở đây ư?

Mấy gã đốc công kia múa may cây roi da trong tay, liên tục đánh xuống thân thể ba người chúng tôi, chẳng chút nể nang. Có điều giờ đây, tôi giống như đã mất đi linh hồn, không hề cảm thấy đau đớn. Tới giây phút này, tôi mới hiểu được câu nói của tiền nhân, đó là không gì buồn đau bằng cõi lòng tan nát, và có lẽ đó cũng chính là cảm giác của tôi lúc này.

Rất nhanh sau đó, gã quân sư kia đã lại một lần nữa xuất hiện, hấn trừng mắt nhìn mấy người chúng tôi, lạnh lùng nói: “Đúng là một lũ ngu dân láo toét.” Nói rồi lấy tấm lệnh bài kia ra, gào lên với mấy tên binh sĩ: “Luong Vương lệnh ở đây, mấy đứa các ngươi hãy áp giải ba kẻ này đi và trông coi cẩn thận cho ta. Lần này, nếu lại để xảy ra chuyện gì nữa, Luong Vương ắt sẽ không tha cho các ngươi đâu.”

Khi nghe nhắc đến hai chữ “Luong Vương”, trong mắt mấy tên binh sĩ kia đều thoáng lộ ra một tia sợ hãi, sau đó nhất loạt đáp: “Rõ!” Xem chừng trong đầu những kẻ này vẫn còn tồn tại một chút ý thức chứ chưa hoàn toàn mất hẳn.

Gã quân sư kia quay sang quát bảo lũ đốc công: “Còn một kẻ không thấy đâu nữa, nếu các người nhìn thấy hấn thì lập tức bắt lại cho ta, ta nhất định phải lột da hấn mới được.” Nói rồi nghiêng răng ken két, trong cặp mắt nhỏ tí hí ánh lên những tia tàn độc, khiến người ta không kim được thâm kinh sợ.

Chúng tôi cứ ngỡ sẽ bị áp giải về địa lao lúc trước, không ngờ lần này, mấy tên binh sĩ lại mang chúng tôi vào trong cửa Đổ, lẽ nào bên trong đó còn có phòng giam khác ư? Đúng lúc tôi đang suy đoán vu vơ, đám binh sĩ bỗng dừng lại, nơi này chính là một ngã rẽ trong đường hầm. Một gã binh sĩ đi tới dùng sức ấn mạnh vào bức tường trước mặt, thế rồi viên gạch chỗ hấn ấn lún hấn vào trong và bức tường bên cạnh cứ thế tách ra, một cánh cửa ngầm bất thành lình xuất hiện.

Chương 30

Ác Mộng Thành Sự Thật (1)

Sau khi đi qua cánh cửa ngầm, tôi nghe thấy sau lưng vang lên một tiếng động khá lớn, đoán chừng cửa đã đóng lại. Nơi này cũng là một đường hầm, nhưng so với đường hầm bên ngoài cánh cửa ngầm thì nhỏ hẹp hơn một chút, xem ra ngôi mộ Luong Vương này quả đúng là giao thông thuận lợi, đường ngang ngõ dọc rất nhiều. Đi tiếp chừng mười mấy mét, tầm mắt chúng tôi liền thoáng đặng hấn ra, trước mặt xuất hiện một hang đá khổng lồ, chính giữa có

một cái đài đá, áng chừng rộng bằng một sân bóng rổ, cao khoảng hơn ba mét. Ngay bên dưới đài đá có một hồ nước rộng, mé ngoài cùng bên trái hồ nước là một chiếc lồng sắt, kích cỡ khoảng bằng một gian phòng.

Vừa đi vào trong hang đá, tôi đã ngửi thấy mùi máu tanh vô cùng nồng đậm, sau khi đưa mũi ngửi quanh một lát thì phát hiện mùi máu tanh thoảng tới từ hồ nước ở ngay cạnh mình. Tôi bất giác hơi run sợ, nhủ thầm lẽ nào thứ bên trong cái hồ này không phải nước mà là máu?

Mấy gã binh sĩ mở chiếc lồng sắt trước mặt chúng tôi ra, sau đó đẩy ba người chúng tôi vào, khóa chặt cửa lại, đứng lạng lẽ bên ngoài, những con mắt nhìn chăm chặp vào chúng tôi không rời một giây. Tôi nhủ thầm lần này thì hồng bét. Trước đây, tuy chúng tôi bị giam trong phòng sắt nhưng ít nhất phía dưới cũng là nền gạch, nhờ thế chúng tôi mới có thể thoát thân. Nhưng bây giờ thì sao? Chúng tôi bị giam trong lồng sắt thật sự, bốn phía đều là những thanh sắt lớn, cả dưới chân và trên đầu cũng thế, trừ phi chúng tôi luyện được Súc Cốt công⁽¹⁾ làm cho thân thể nhỏ lại, bằng không chỉ có thể ngồi đây chờ chết mà thôi.

Đúng lúc này, anh gầy vồn không hay nói năng bậy bạ đột nhiên kinh hãi kêu lên một tiếng, hình như là phát hiện ra một việc gì đó hết sức khó tin, gương mặt toát ra một vẻ sợ hãi khó có thể miêu tả bằng lời. Tôi ử rử nói với anh ta: “Anh đừng có kêu toáng lên như thế, chúng ta đã rơi vào cảnh này rồi, còn chuyện gì đáng để kinh hãi hơn nữa.”

Anh gầy há hốc miệng, cặp mắt ngó quanh bốn phía, một hồi lâu sau mới áp ứng trả lời tôi: “Tôi nhận ra rồi, đây chính là chỗ Lương Vương dùng để cúng tế.” Nói rồi anh ta đưa tay chỉ về khu vực phía sau đài đá, trầm giọng nói: “Cậu để ý thấy chưa? Ở đó có một bức tượng thần rất lớn, còn nữa, trên bức tường ở đài đá có mấy bức tranh vẽ màu, cậu xem xong nội dung bên trên đó thì tự khắc sẽ biết tại sao tôi lại kinh hãi như vậy.”

Vừa rời khi tới đây, tôi chỉ ngó sơ qua nơi này một chút, không để tâm quan sát kỹ. Lúc này nhìn theo hướng anh gầy chỉ, tôi thấy phía sau đài đá kia quả nhiên có một bức tượng thần được tạc từ đá, kích thước còn lớn hơn rất nhiều so với những bức tượng Phật được thờ cúng trong đền chùa miếu mạo. Xét về ngoại hình, bức tượng đó có chút dữ dằn, cái đầu hình tam giác, nửa thân trên để trần còn nửa thân dưới thì chỉ được che bằng một chiếc khố. Trong tay phải bức tượng là một chiếc xiên ba chạc, cặp mắt nhìn chăm chăm về phía đài đá vẻ oán độc tột cùng, trông bộ dạng thật chẳng giống một vị thần chút nào, rõ ràng là hình tượng của một con ác quỷ.

Lúc này, Vương Tiên Dao đã xem xong những bức tranh trên đài đá, không ngờ cô nàng cũng giống hệt như anh gầy kia, trên mặt lộ ra những tia sợ hãi tột cùng, miệng hơi hé ra, nhưng lại chẳng nói nổi một lời. Tôi vừa định hỏi cô nàng bị làm sao thì cô nàng bỗng ngồi phịch xuống sàn, một hồi lâu sau mới

hoảng hốt nói: “Không ngờ cơn ác mộng đó của tớ lại trở thành sự thật, lẽ nào đây chính là số mệnh của tớ ư?”

Vương Tiên Dao vốn là một người cực kỳ lạc quan, chưa bao giờ dễ dàng chấp nhận số phận, thực không ngờ lại vì mấy bức tranh mà trở nên như thế này. Trên mấy bức tranh đó rốt cuộc có cái gì đây? Tôi rất tò mò, bèn dời ánh mắt khỏi người Vương Tiên Dao, nhìn về phía đài đá. Tôi nhìn thấy bức tranh thứ nhất, bên trên đó có một con ác quỷ của địa ngục, bộ dạng rất giống bức tượng đá kia. Con ác quỷ đó cầm một cây xiên dài trong tay phải, bên trên chảy tong tong máu tươi, tay trái thì cầm một thứ gì đó đầm đìa toàn máu là máu. Ngay bên dưới thân thể nó là một người đàn ông toàn thân trần trụi, nơi lồng ngực người đàn ông có một cái lỗ lớn, chắc hẳn là do nó gây ra.

Trên bức tranh thứ hai có ba con ác quỷ, bọn chúng quây thành vòng tròn, móng vuốt sắc bén thò ra phía trước, trên tay một con ác quỷ trong số đó hình như có túm một bộ quần áo. Chính giữa bọn chúng thì là một chiếc đài gỗ, trên đài khóa chặt một người phụ nữ bằng xiềng xích sắt, nhưng người phụ nữ đó hình như có bộ dạng máu thịt bầy nhầy, cực kỳ quái dị.

Bức tranh thứ ba thì khá đơn giản, gần giống với bức tranh thứ nhất, bên trên chỉ có một con ác quỷ, mà phía trước nó cũng là một người đàn ông, có điều cây xiên dài được thay thế bằng một con dao nhỏ, nó thì đang cười tà dị nhìn người đàn ông phía trước. Về mặt người đàn ông đó quả thực rất khoa trương, cái miệng há hốc, nhất định là đã vượt quá giới hạn chịu đựng của con người, dường như đang lớn tiếng hô lên những câu gì đó. Trên người anh ta có rất nhiều vết thương, áng chừng phải lên tới hơn trăm, dính vào nhau san sát.

Anh gầy kia lại nói với chúng tôi: “Bức tượng thân kia chính là Vu Thần mà một dân tộc thiểu số ở Vân Nam thờ cúng, đồng thời cũng là Quỷ Vương dưới địa ngục, nghe nói Vu thuật⁽²⁾ chính là do ông ta phát minh ra. Còn nội dung trong mấy bức tranh màu kia thì chính là tình cảnh khi người đương địa cúng tế Vu Thần.”

Tôi bất giác cả kinh. Trước đó, anh gầy từng nói mấy người chúng tôi đều bị tên Lương Vương khốn kiếp kia coi như đồ cúng để dâng lên cho Vu Thần, như vậy nội dung trên mấy bức tranh màu kia há chẳng phải là chuyện mà chúng tôi sẽ phải trải qua ư? Chẳng trách anh gầy vốn luôn bình tĩnh lại tỏ ra kinh hãi như vậy. Đồi lại là bất kỳ ai khác biết được mình sẽ phải chết theo cách đáng sợ như thế, tôi tin rằng trừ phi là người điên, bằng không ai cũng sẽ sợ hãi chẳng kém gì chúng tôi.

Nhưng tôi thực sự không sao hiểu nổi, tại sao Vương Tiên Dao hồi nhỏ lại có thể nằm mơ thấy một giấc mơ như thế cơ chứ? Chuyện này thật trùng hợp quá! Còn nhớ lúc ở trong ngôi nhà cũ của Vương Tiên Dao, tôi và Tôn Kim Nguyên vô tình phát hiện ra một cánh cửa ngậm trong tủ, mà cánh cửa ngậm ấy lại thông tới một ngôi nhà bỏ hoang khác. Trong ngôi nhà hoang đó, chúng tôi nhìn thấy một vại nước lớn, trong vại nước có một bài thơ, nghe Tôn Kim Nguyên

giải thích thì chúng tôi dường như chính là người có duyên mà bài thơ đó nói tới.

Chẳng lẽ số phận đã định trước là chúng tôi sẽ tới mộ Lương Vương này? Nếu không phải thế, tại sao lại có nhiều điều trùng hợp tới như vậy? Thứ nhất là những cơn ác mộng hồi nhỏ của Vương Tiên Dao đã linh nghiệm. Thứ hai, đúng như bài thơ đó viết, ba người chúng tôi cuối cùng đã tới núi Lương Vương, lẽ nào tất cả mọi chuyện sớm đã được ông trời an bài sẵn, và ba người chúng tôi không thể nào tránh khỏi kiếp nạn trước mắt?

Tuy nhiên bề ngoài thì anh gầy kia chỉ là một tay trộm mộ lão luyện, nhưng tôi luôn cảm thấy anh ta không hề đơn giản. Đầu tiên là anh ta biết rất nhiều thứ, ngay đến Tôn Kim Nguyên cũng phải tự nhận không bằng. Thứ hai, một người chỉ dựa vào uống nước mà có thể cầm cự được gần một tháng thì tuyệt đối không thể là hạng người bình thường, do đó tôi đã kể hết mọi chuyện của ba người chúng tôi cho anh ta nghe một lượt, hy vọng anh ta có thể giải thích cho chúng tôi nghe đôi điều.

Anh gầy nghe chúng tôi kể xong thì tỏ ra ngạc nhiên, hỏi: “Trên người ba cô cậu thật sự đều có những nốt ruồi to cỡ đồng xu ư?”

Tôi gật đầu, nói: “Đúng vậy, nốt ruồi trên tay trái tôi và trên tay phải Tôn Kim Nguyên có hình trạng giống hệt nhau, đều là hình vuông, còn nốt ruồi trên người Tiên Dao thì khá đặc biệt, không chỉ có vị trí khác với chúng tôi mà ngay đến hình trạng cũng hoàn toàn khác biệt.”

Anh gầy không chút suy nghĩ đã cất tiếng hỏi ngay: “Có phải nốt ruồi trên người cô Vương mọc ở sau lưng và có hình tròn không?”

Không ngờ anh gầy lại giống như đã tận mắt nhìn thấy, vừa nói đã trúng ngay, lần này thì tới lượt tôi và Vương Tiên Dao phải kinh ngạc. Vương Tiên Dao lộ vẻ then thùng, mắng: “Dâm tặc, ngươi từng nhìn trộm bốn tiểu thư tám có phải không?” Nói rồi liền nắm chặt tay, bưng bưng giận dữ đi về phía anh gầy. Nhìn bộ dạng của cô nàng thì nếu anh gầy không giải thích rõ ràng, hôm nay đừng hòng giữ được tính mạng.

Anh gầy vội vàng kêu to oan uổng quá, bảo Vương Tiên Dao đừng lỗ mắng, sau đó mới nói: “Tôi với cô Vương xưa nay chưa từng quen biết, càng chẳng rõ cô ngụ ở đâu, sao có thể chạy đi nhìn trộm cô tám được. Sở dĩ tôi biết đến điều này hoàn toàn là nhờ vào một cuốn sách cổ của sư phụ tôi.”

“Sách cổ gì, trong đó nói gì vậy? Anh đừng có mà lừa gạt bọn tôi.” Vương Tiên Dao lộ rõ vẻ hoài nghi.

Anh gầy nhăn nhó mặt mày, nói: “Tôi nói câu nào cũng là thật, tuyệt đối không lừa gạt các cô cậu. Trong cuốn sách cổ đó có viết, tuy tráp pha lê và dạ minh châu là hai món thần khí thời thượng cổ, nhưng dùng máu của ba người thì có thể phá giải được pháp lực của nó, mà ba người ấy chính là các cô cậu, vì

trên người các cô cậu có vết bớt đặc biệt kia, trong đó hình vuông tượng trưng cho mặt đất, hình tròn tượng trưng cho bầu trời, vừa hay phù hợp với quan niệm trời tròn đất vuông của người xưa.”

Vương Tiên Dao vẫn không tin, lại truy hỏi tiếp: “Bớt? Đó rõ ràng là nốt ruồi mà. Còn nữa, anh đọc được câu chuyện này trong cuốn sách cổ nào vậy?”

Anh gầy đáp: “Cuốn sách cổ đó có tên là ‘Thần ma lục’, ghi chép về một số kỳ trận và thần khí thời thượng cổ, còn nói rõ cả cách phá giải nữa. Kỳ thực thứ trên người các cô cậu không hẳn là bớt, lại càng không phải là nốt ruồi, nói một cách chính xác thì đó là một loại ký hiệu thần bí. Một khi các cô cậu hợp sức phá được pháp lực của tráp pha lê và dạ minh châu, những vết bớt đó sẽ tự động mất đi, khi ấy, sứ mệnh của các cô cậu coi như đã hoàn thành.”

Anh gầy nói năng đầu ra đó, hơn nữa còn có chứng cứ rõ ràng, khiến chúng tôi không thể không tin. Nhưng tôi luôn cảm thấy anh ta không đơn giản chút nào, khi nói tới chuyện gì cũng lôi sách cổ với sự phụ ra, làm tôi cảm thấy dường như anh ta đang cố tình giấu giếm thân phận của mình, bèn hỏi một câu nữa: “Phải rồi, anh biết nhiều chuyện như vậy, chẳng hay anh có lai lịch thế nào? Tốt xấu gì thì bọn tôi cũng từng cứu anh, mà chúng ta bây giờ lại cùng chung hoạn nạn, mà bọn tôi lại chẳng biết gì về thân phận của anh, do đó mới muốn thỉnh giáo một chút.”

Anh gầy nghe tôi hỏi thế thì thoáng lộ vẻ ngạc nhiên, nhưng ngay sau đó lập tức trả lời câu hỏi của tôi, hơn nữa bộ dạng còn có vẻ phẫn chân, cười lạnh, nói: “Hừ, coi như cậu cũng có con mắt nhìn người đây, vậy tôi sẽ nói thực cho cậu biết. Trộm mộ ở miền Bắc gọi là mò vàng, ở miền Nam gọi là lật đầu, từ đó mới hình thành nên hai phái Nam Bắc. Mà sư phụ của năm người bọn tôi chính là Nam phái đệ nhất nhân, được người ta gọi là Thông Thiên Thủ, môn hạ đệ tử của ông có tới mấy trăm người, trong đó năm người bọn tôi chính là đệ tử tâm đắc của ông. Chỉ đáng tiếc bọn tôi học nghệ chưa tinh mà đã muốn đi lật đầu lớn, kết quả là rơi vào tình cảnh như bây giờ, quả thực không xứng với sự hậu ái của sư phụ.”

Anh gầy nói đến đây thì thở dài, dường như đang hối hận vì đã quá tham lam.

Quả nhiên tôi không nhìn nhầm, anh gầy này đúng là có lai lịch không đơn giản. Khi tôi nói tới vị tiên bối xương khô của mười lăm năm trước, anh ta lộ rõ vẻ xem thường, nói: “Hạng người như thế há có thể so sánh được với năm người bọn tôi. Nếu khi đó tôi bị lọt xuống một cái hang như vậy, chỉ cần tung người nhảy lên một cái là có thể bám vào thành hang rồi leo ra ngoài.”

Tôi cảm thấy anh ta nói như vậy có phần hơi quá, bởi vị tiên bối xương khô kia có thể mang theo ba món bảo vật như vậy trên người thì tất nhiên không thể nào là hạng kém cỏi được. Tôi tỏ vẻ không phục, nói: “Anh đã lợi hại như vậy thì tại sao còn bị giam trong địa lao kia? Nếu không có ba người bọn tôi, chắc giờ này anh đã chết đói trong đó rồi.”

Lời này của tôi có thể nói là đã đánh trúng vào chỗ hiểm của anh gầy. Anh ta cười gượng một tiếng, sau đó giải thích: “Khi đó, tôi bị giam giữ một mình trong địa lao, các công cụ lật đầu lại đều ở chỗ mấy vị sư huynh của tôi cả, thành ra tôi chỉ có tay không, cậu bảo tôi phải thoát thân thế nào đây?”

Lời của anh gầy này lúc nào cũng cực kỳ có lý, không có lấy một tia sơ hở nào, người như thế đi làm một tay trộm mộ thì thực là quá lãng phí. Tôi thấy nếu anh ta chịu đi làm luật sư thì nhất định sẽ có được thành tựu hiếm ai sánh bằng. Vương Tiên Dao nhìn anh ta không vừa mắt, bèn nói: “Lời của anh đúng là rất có lý đấy, vậy xin hỏi anh, chúng ta bây giờ có người, có công cụ, nên thoát thân như thế nào đây? Mong anh chỉ cho bọn tôi một con đường sáng!”

Anh gầy không ngờ Vương Tiên Dao lại hỏi như vậy, bất giác có chút ngạc nhiên, nhưng ngay sau đó đã bình tĩnh trở lại. Anh ta suy nghĩ một chút rồi chăm chú nhìn chúng tôi, nói với giọng ẩn chứa đầy thâm ý: “Tôi không dám đảm bảo vận mệnh của mình trong tương lai sẽ như thế nào, có điều hai cô cậu, còn cả anh bạn chưa rõ tung tích kia nữa, nhất định sẽ không chết ở nơi này.”

Ghi chú:

1. Súc Cốt công nghĩa là phép co xương.
2. “Vu thuật” nghĩa là thuật phù thủy.

Chương 31

Ác Mộng Thành Sự Thật (2)

Chúng tôi không ngờ anh gầy sẽ nói ra những lời như vậy, tuy cảm thấy có chút hoang đường nhưng tôi rất cuộc vẫn không kìm được hỏi: “Anh nói vậy là có ý gì? Nghe cứ như là anh biết xem số vậy.”

Anh gầy tỏ vẻ nghiêm túc, nói: “Không phải tôi biết xem số mà là trên cuốn sách cổ kia thực sự đã ghi chép lại như vậy.”

“Hừ, lại là cuốn sách cổ đó! Vậy anh nói xem cuốn sách đó rốt cuộc đã ghi chép những gì nào?” Nghe anh ta nói thế, tôi suýt thì ngất xỉu ngay tại chỗ, hóa ra tất cả kiến thức của gã này đều là học được từ cuốn sách cổ kia.

Anh gầy cười, nói: “Cậu đừng kích động, kỳ thực chuyện này có liên quan tới mấy ký hiệu hình vuông và hình tròn kia. Vừa rồi không phải tôi đã nói rồi sao, máu của các cô cậu có thể phá giải pháp lực của tráp pha lê và dạ minh châu, mà đó cũng chính là sứ mệnh của các cô cậu. Trừ phi các cô cậu đã hoàn thành sứ mệnh, bằng không sẽ không thể nào dễ dàng chết được. Trong chôn mông lung, mọi việc đã có sự an bài, do đó các cô cậu không cần lo lắng cho tình cảnh hiện tại của mình đâu.”

Tôi không kìm được thảm máng mấy tiếng, nội dung trong cuốn sách cổ đó đâu thể tin tưởng hoàn toàn được, hơn nữa bây giờ là thời đại nào rồi, lỡ như đó

là một cuốn sách nhằm nhí mà chúng tôi lại tin vào, vậy chẳng phải là tự tìm đường chết hay sao? Có điều ngoài mặt tôi vẫn tỏ ra rất vui vẻ, còn cười nói với anh gầy: “Cảm ơn những lời may mắn của anh! Nếu tôi có thể sống sót rời khỏi nơi này, anh nhất định phải cho tôi mượn cuốn sách cổ kia đấy, tôi muốn xem xem trên đó rốt cuộc viết những gì.”

Sau đó mấy người chúng tôi đều tỏ ra hết sức mỏi mệt, chỉ ngồi trên sàn, chẳng nói năng gì nữa, cũng chẳng muốn làm gì. Lúc này đây, dù là về thể xác hay tinh thần, chúng tôi đều đã kiệt quệ, thậm chí tôi vừa mới im lặng một lát thì mí mắt đã trở nên nặng trĩu, không lâu sau thì dần dần chìm vào giấc ngủ.

Tôi chẳng rõ mình đã ngủ bao lâu, khi tỉnh dậy chỉ cảm thấy đầu óc mê man hỗn loạn, từ huyết thái dương truyền tới những cơn đau râm rứt. Tôi đưa tay day nhẹ chỗ đó, lại ngoảnh đầu nhìn, thấy anh gầy và Vương Tiên Dao vẫn ngồi nguyên chỗ cũ, đang uể oải nhìn tôi. Tôi hỏi Vương Tiên Dao: “Tớ đã ngủ bao lâu rồi vậy?”

Vương Tiên Dao có vẻ rất mỏi mệt, sau khi giơ tay phải lên xem đồng hồ mới khẽ cất tiếng trả lời: “Cũng chưa lâu lắm, chỉ gần tám tiếng thôi.”

Gần tám tiếng? Như vậy chẳng phải là đã sang ngày hôm sau rồi ư? Cũng tức là càng tới gần thời điểm Lương Vương tiến hành cúng tế. Có điều bây giờ tôi chẳng còn tâm trạng để mà suy nghĩ quá nhiều, chỉ biết rằng dù có chết thì mình cũng phải làm một con ma no mới được. Mà từ sau khi đi vào ngôi mộ này, hình như tôi còn chưa ăn gì, bây giờ tỉnh giấc mới phát hiện mình đang đói ghê gớm, cái bụng không ngừng kháng nghị.

Tôi tháo chiếc ba lô đeo sau lưng xuống, lấy ra mấy hộp thịt bò, chia cho mỗi người hai hộp. Vương Tiên Dao hiển nhiên cũng đã đói, sau khi mở nắp hộp liền dùng tay cầm một miếng thịt bò lên ăn. Anh gầy thì càng chẳng cần phải nói, vừa mới thoát khỏi số kiếp suýt chết đói, tôi còn chưa đưa hộp thịt bò tới nơi thì đã nghe thấy tiếng anh ta nuốt nước bọt rồi.

Sau khi ăn no uống đủ, ba người chúng tôi chuyện trò vu vơ mấy câu, rồi bầu không khí lại một lần nữa chìm vào trầm lặng. Tôi để ý quan sát mấy gã binh sĩ, thấy bọn họ chẳng ăn uống gì, cứ đứng bất động ở đó suốt tám, chín tiếng đồng hồ, xem ra nước Địa Tuyền, đúng là kỳ diệu, có thể giúp người ta sống được mà vĩnh viễn không cần ăn gì. Loại nước thần kỳ như thế nếu lọt vào tay một vị hoàng đế nào đó thời cổ đại, có lẽ lịch sử Trung Quốc đã thay đổi rất nhiều.

Chắc vì lâu rồi không được ăn no nên bây giờ anh gầy cứ ngồi đó mà nắc vớ ợ không ngừng, rồi anh ta lại đưa tay sờ bụng, dường như đang suy nghĩ điều gì. Sau đó, anh ta bám hai tay vào thành lồng sắt, từ từ đứng dậy, bắt đầu khởi động để làm nóng cơ thể như một vận động viên. Tôi nói: “Anh đừng có làm nhộn lên như thế, với tình trạng sức khỏe của anh bây giờ, chưa biết chừng chưa đi được mấy bước đã ngã luôn rồi ấy chứ!”

Lần này bị tôi nói như vậy mà anh gầy lại nhẵn nhụi chẳng hề phản bác một câu, không giống với anh ta khi trước. Anh ta vẫn đang khởi động, nhưng động tác thì không có gì khác ngoài bóp chân, lắc hông, tôi thật chẳng biết anh ta làm như thế có tác dụng gì không. Có điều, nhìn bộ dạng thì có vẻ anh ta cực kỳ nghiêm túc, chẳng hề để tâm đến ánh mắt trào lộng của tôi.

Khoảng mười mấy phút sau, chợt nghe một tiếng “rắc” vang lên, hệt như tiếng xương trật khớp. Âm thanh đó rõ ràng vang lên từ người anh gầy, tôi tò mò nhìn qua, định hỏi anh không sao chứ thì đã nghe thấy mấy tiếng “rắc” nữa liên tiếp vang lên từ người anh ta, khiến tôi bất giác sững người, mà Vương Tiên Dao lúc này cũng giống hệt như tôi, cứ thế ngẩn ngơ nhìn anh gầy.

Thấy tôi và Vương Tiên Dao nhìn mình như nhìn người sao Hỏa, anh gầy mỉm cười thư thái, nói với chúng tôi: “Hầy, tuy từ hôm qua đến giờ tôi chỉ được ăn mấy miếng bánh quy với hai hộp thịt bò, nhưng hiệu quả vẫn rất khả quan, sức khỏe ít nhất cũng đã phục hồi được một nửa so với mấy ngày trước. Lần này mà có thể trốn thoát ra ngoài, chắc chắn tôi sẽ không mang phiền phức tới cho hai cô cậu, chưa biết chừng còn có thể giúp đỡ hai người phen nào ấy chứ!”

Anh gầy nói xong còn vung chân đá mấy cái, tỏ ý rằng mình không hề khoác lác. Thân thể của anh chàng này quả là không tệ, mới ăn một chút đồ chẳng có bao nhiêu dinh dưỡng, lại vừa qua có một ngày mà đã hồi phục được tới mức này, quả đúng là một chuyện lạ trên đời. Sau khi khởi động cơ thể, anh gầy chậm rãi thở ra một hơi rồi mới dừng động tác.

Bất giác hơn ba tiếng đồng hồ đã lại trôi qua. Lúc này, tôi bỗng cảm thấy có chút nôn nao, thậm chí hy vọng lời của anh gầy là sự thật, vì trước mắt, chúng tôi vẫn chưa biết được chút tin tức nào về Tôn Kim Nguyên, chẳng rõ cậu ta bây giờ thế nào rồi, mong là không xảy ra điều gì bất trắc.

Việc gì phải đến cuối cùng cũng sẽ đến, chẳng rõ đây là lời của ai nhưng quả thực rất có lý, vì dù là phúc hay là họa thì con người ta cũng không thể tránh được. Một tràng những tiếng bước chân bỗng vọng tới từ hướng đường hầm, xen lẫn trong đó còn có tiếng hô cứu mạng của mấy người đàn ông, trái tim vốn đã bình lặng của tôi tức thì giật thót, thiếu chút nữa đã nhảy ra khỏi lồng ngực.

Tiếng bước chân càng lúc càng gần, cũng càng lúc càng rõ ràng hơn. Dần dần, trong tầm mắt của tôi xuất hiện rất nhiều người, số lượng phải lên tới hơn ba trăm, tất cả đều ùn ùn tiến tới từ phía đường hầm. Nhìn thấy cảnh tượng này, tôi đoán chừng Lương Vương sắp cử hành nghi lễ cúng tế. Ba người chúng tôi lập tức đứng dậy, có chút hoang mang nhìn về phía những người kia.

Trong số hơn ba trăm người đó có binh sĩ, có đốc công, nhưng tuyệt nhiên không có một nô lệ nào, qua đó đủ thấy địa vị của nô lệ cực kỳ thấp kém. Ngoài ra, giữa đám người kia, chúng tôi còn nhìn thấy hai người cực kỳ bắt mắt, nhìn trang phục thì rõ ràng là người hiện đại, mà tiếng kêu cứu mạng chúng tôi vừa nghe thấy chính là từ miệng bọn họ phát ra. Quần áo của bọn họ trông đều rất sạch sẽ, chắc hẳn là bị bắt tới đây chưa lâu.

Lúc này, gã quân sư mặt mày lạnh tanh kia cũng xuất hiện, hắn đưa mắt liếc nhìn những tên lính đang trông chừng chúng tôi, khễ gật đầu tỏ vẻ hài lòng, sau đó hướng về phía đường hầm kia, khom người hô to: “Kính mời Lương Vương giá lâm!”

Lương Vương rốt cuộc đã chịu hiện thân rồi ư? Xem ra lần này, chúng tôi thực sự có thể gặp kẻ tâm thuật bất chính, lòng dạ hiểm độc ấy rồi. Ba người chúng tôi sau nháy mắt đều trở nên kích động, đồng loạt nhìn chăm chú về phía cửa đường hầm, trong lòng thầm nghĩ tên Lương Vương khôn kiếp đó liệu có bộ dạng như thế nào đây? Phải chăng thật sự ghê gớm như trong truyền thuyết?

Nghe nói Lương Vương sắp tới, đám binh sĩ và đốc công đều vội vã quỳ rạp xuống đất, vẻ mặt cung kính vô cùng, tựa như các giáo đồ ngoan đạo. Hai người hiện đại kia vẫn đứng nguyên tại chỗ, thực chẳng khác nào hạc giữa bầy gà, song vẻ mặt sợ hãi của bọn họ thì lại không thể nào che giấu được. Khi nhìn thấy ba người chúng tôi bị giam trong lồng sắt, bọn họ đều tỏ ra rất ngạc nhiên, có thể là vì cũng có suy nghĩ như chúng tôi, rằng không ngờ lại gặp được “đồng loại” trong ngôi mộ cổ này.

Đúng lúc này, Lương Vương xuất hiện, đi theo sau hắn còn có tám, chín cô gái ăn mặc theo lối cổ đại, chắc hẳn đều là người hầu của hắn. Tên Lương Vương này có vóc người cao lớn, có lẽ vì đã lâu rồi không được thấy ánh mặt trời nên sắc mặt hắn nhợt nhạt, bên dưới đôi lông mày rậm là cặp mắt tròn mở trừng rất to, dưới cái mũi trâu là mồm cóc, trông vô cùng khó coi, bộ râu quai nón gần như che kín cả khuôn mặt.

Lương Vương không thèm nhìn ba người chúng tôi, chỉ khoát tay, nói: “Đứng dậy cả đi!” Trong giọng nói mang theo mấy phần giọng điệu ra lệnh. Sau đó liền có một gã đốc công bê tới một chiếc ghế gỗ trở hoa, Lương Vương không chút khách sáo ngồi ngay xuống, dõi mắt nhìn khắp mọi người.

Sự xuất hiện của Lương Vương khiến ba chúng tôi đều rất đổi ngạc nhiên. Không lâu sau đó, hai người thanh niên kia lớn tiếng gào lên: “Các người rốt cuộc là ai? Dựa vào cái gì mà bắt chúng tôi như thế?” Nhìn hai người bọn họ, tôi bất giác nhớ lại tình cảnh lúc mình mới bị bắt lần đầu, có lẽ tâm trạng của bọn họ bây giờ chẳng khác gì chúng tôi khi đó.

“Vả miệng!” Gã quân sư lạnh lùng nói. Có hai gã đốc công lập tức bước ra từ sau lưng hắn, không chút nể nang đưa tay ra vả mạnh vào miệng hai thanh niên kia. Tức thì, từ trong miệng hai thanh niên, máu tươi chảy ra không ngớt. Mãi đến khi bọn họ không thể nói năng gì được nữa, hai gã đốc công mới chịu dừng lại. Lúc này, miệng họ đã đầm đìa máu tươi, có lẽ sau này dù có chữa khỏi được cũng khó tránh khỏi bị biến dạng.

Xem ra tên Lương Vương này đúng là một kẻ lòng dạ tàn độc, có điều tuy trong lòng thầm mắng hắn không phải là người nhưng tôi rất sợ chuyện tương tự

xảy ra với mình, ngay đến Vương Tiên Dao vốn luôn bạo dạn lúc này cũng không khỏi có chút sợ hãi, càng đừng nói tới anh gầy kia. Do đó, dù có rất nhiều điều muốn nói nhưng đến cuối cùng, ba người chúng tôi vẫn phải nhẫn nhịn.

Gã quân sư thấy hai người thanh niên kia đã không thể nói năng gì được nữa, bèn cười lạnh một tiếng, cao giọng hô vang: “Bắt đầu cúng tế!”

Hắn vừa nói xong, đám binh sĩ và đốc công đã bắt đầu hô to: “Quý Vương vạn tuế! Lương Vương vạn tuế!” Chẳng biết hô được bao nhiêu lần, bọn chúng rốt cuộc cũng chịu dừng lại sau khi thấy Lương Vương ra hiệu. Lúc này, Lương Vương mới đứng dậy khỏi chiếc ghế gỗ, lấy từ trong áo ra một vật có thể chiếu ra những tia sáng màu trắng. Nhìn thấy vật thể phát sáng trong tay Lương Vương, tất cả mọi người đều vội vàng quỳ xuống khấu đầu hành lễ.

Tôi đưa mắt nhìn vật đó, ôi cha, đó không phải là tráp pha lê trong truyền thuyết sao? Không ngờ thứ này lại thật sự tồn tại, xem ra có một số chuyện vẫn nên tin thì hơn. Chỉ là ánh sáng phát ra từ chiếc tráp pha lê đó quá mãnh liệt, khiến người ta hơi choáng váng. Đúng lúc này, anh gầy chột nhỏ giọng nói sau lưng tôi: “Cố gắng đừng nhìn vào tráp pha lê, nó có thể hút linh hồn của người ta đấy!”

Tôi cả kinh, vội vàng rời ánh mắt khỏi tráp pha lê, nhưng lại phát hiện việc này thật không dễ dàng chút nào, hơn nữa ý thức của tôi còn bắt đầu trở nên mê muội. Đúng lúc này, vết bớt hình vuông trên tay tôi đột nhiên lóe lên một tia sáng màu xanh, đầu óc tôi như được tia sáng đó kích thích, sau nháy mắt đã tỉnh táo trở lại.

Vương Tiên Dao đứng kế bên cũng vô cùng chấn động, vì sau lưng cô nàng cũng lóe lên một tia sáng màu xanh y hệt như thế. Tuy bản thân cô nàng không thể nhìn thấy việc xảy ra sau lưng, nhưng khi tia sáng đó lóe hiện, tôi có thể cảm nhận được rõ ràng rằng vết bớt của mình đột nhiên trở nên nóng bỏng, tin rằng Vương Tiên Dao cũng không khác gì.

Sau đó, tôi nhìn về phía đám binh sĩ và đốc công kia, thấy bọn chúng đang ra sức hít hà, đã thế còn có vẻ vô cùng đắm đuối, giống hệt như những cương thi trong phim kinh dị hút tinh hoa của mặt trăng và mặt trời vậy. Tôi bất giác nhủ thầm, lẽ nào đám xác chết biết đi này cũng giống như cương thi trong phim, cần phải hút ánh sáng tỏa ra từ tráp pha lê thì mới có thể sống được?

Chừng năm phút sau, Lương Vương thu tráp pha lê lại, những tia sáng màu trắng biến mất sau nháy mắt. Lại nhìn qua phía hai thanh niên kia, tôi thấy bọn họ đã trở nên đờ đẫn, cứ đứng im một chỗ không động đậy. May mà tôi và Vương Tiên Dao có vết bớt đặc biệt trên người bảo vệ, bằng không nhất định đã trúng chiêu rồi, mà lần này, lời của anh gầy lại một lần nữa linh nghiệm. Xem ra vết bớt cổ quái trên người chúng tôi quả thực là khắc tinh của tráp pha lê và dạ minh châu.

Tôi nhủ thầm, không ngờ tráp pha lê này lại có uy lực ghê gớm đến như vậy, nếu mang ra chiến trường thì há chẳng phải sẽ là thiên hạ vô địch ư? Anh gầy có

lẽ đã nhìn ra được suy nghĩ của tôi, bèn cất tiếng nhắc nhở: “Đây chỉ là sức mạnh của riêng tráp pha lê mà thôi, nếu đặt dạ mình châu vào trong tráp pha lê nữa, uy lực còn ghê gớm hơn nhiều, nghe đồn có thể đưa bất cứ vật gì vào trong cánh cửa địa ngục, còn có công hiệu cải tử hoàn sinh.”

Khỉ thật, không ngờ trên thế gian này lại tồn tại thứ bảo vật như thế, nếu không phải được tận mắt nhìn thấy thì dù có chết tôi cũng chẳng tin. Giờ đây, trong lòng tôi bỗng nảy sinh một tia nghi ngờ, rằng những câu chuyện thần thoại được lưu truyền ở Trung Quốc từ thời cổ đại đến nay chưa biết chừng đều là sự thật.

Chương 32

Ác Mộng Thành Sự Thật (3)

Trong khi tôi còn đang suy nghĩ vu vơ, từ phía bên trong đường hầm lại xuất hiện mười mấy tên đốc công khác. Bọn họ kẻ thì cầm theo chậu rửa mặt, kẻ lại hợp sức cùng người khác để khiêng một chiếc bàn. Vừa nhìn những thứ đồ mà bọn chúng mang tới, tôi liền biết ngay rằng lẽ cúng tế sắp được cử hành, xem ra cơn ác mộng của Vương Tiên Dao chẳng bao lâu sau sẽ trở thành sự thật.

Vương Tiên Dao hoảng hốt nói với tôi và anh gầy: “Những thứ mà bọn chúng mang ra tứ đều từng nhìn thấy trong giấc mơ. Bây giờ, chúng ta phải làm sao đây?” Câu hỏi này rõ là thừa thãi, vì nếu có cách thì bọn tôi đã dùng từ lâu rồi, chẳng cần phải chờ đến tận bây giờ, có điều tôi vẫn dịu giọng an ủi cô nàng vài câu.

Sau khi nhận được mệnh lệnh của gã quân sư mặt mũi lạnh tanh kia, mấy gã đốc công bắt đầu khua chiêng gióng trống, tim chúng tôi cũng theo những âm thanh đó mà nảy lên không ngừng, tưởng chừng sắp không chịu nổi nỗi sợ hãi to lớn kia mà vỡ vụn ra tới nơi, hơi thở cũng trở nên dồn dập. Thật sự khó có thể dùng từ ngữ để hình dung tâm trạng của chúng tôi bây giờ, chỉ có những người từng phải đứng bên lằn ranh cái chết thì mới có thể hiểu được.

Khi tất cả những công cụ dùng cho việc cúng tế đã được bày ra, gã quân sư bèn lấy ra một tờ giấy da bò, sau đó nhìn chằm chằm vào đó để đọc văn tế. Vì xung quanh có tiếng chiêng trống ồn ào nên chúng tôi không thể nghe rõ hẳn đang đọc cái gì. Một lát sau, đọc xong văn tế, gã quân sư vứt tờ giấy da bò vào trong chậu lửa đang cháy hừng hực, lại giơ cao hai tay, tỏ ý bảo đội nhạc hãy tạm dừng một lát, rồi lớn tiếng hô vang: “Huyết tế⁽¹⁾ bắt đầu.”

Gã quân sư nói xong, tiếng chiêng trống lại một lần nữa vang rền. Đúng lúc này, Vương Tiên Dao bên cạnh tôi chợt kêu lên một tiếng kinh hãi, rồi khẽ lẩm bẩm: “Bọn chúng chuẩn bị tiến hành huyết tế rồi ư? Trời ơi! Vậy là sắp xảy ra chuyện tùm xèo rồi!”

Tùng xẻo là một hình phạt cực kỳ tàn khốc, đã man ở Trung Quốc thời cổ đại. Nghe nói nó xuất hiện lần đầu ở vương quốc Đại Liêu, nhưng khi đó còn rất ít được dùng, phải mãi đến đầu thời Minh, dưới tay Chu Nguyên Chương, nó mới thật sự trở nên phổ biến. Nghe nói người bị tùng xẻo nhất định phải chịu hơn ba nghìn nhát dao, thịt trên người bị xẻo xuống từng lát, từng lát một, hơn nữa nhát dao nào cũng phải thấy máu, đến cuối cùng mới bị cắt rời tứ chi, nhưng đao phủ vẫn cần đảm bảo phạm nhân ba ngày sau khi bị hành hình mới được chết, nếu như phạm nhân chết trước thời hạn đó, đao phủ sẽ mất cần câu cơm, hơn nữa còn bị mọi người xung quanh chê cười. Có điều, đến sau này, hơn ba nghìn nhát dao được rút gọn xuống còn mười tám, mười hai hoặc là tám nhát dao.

Nghe đồn vào cuối thời Mãn Thanh, loại hình phạt tàn khốc này vẫn còn được sử dụng. Có một ký giả người nước ngoài từng chụp được một số tấm ảnh về việc phạm nhân bị xử tùng xẻo ở giữa nơi phố xá đông người, có điều không hề thần kỳ như trong lời đồn đại, phạm nhân chỉ bị cắt tám nhát dao vào người, cho nên chuyện hơn ba nghìn nhát dao kia rất có thể chỉ là hư cấu mà thôi.

Mấy gã binh sĩ khiêng một trong hai người thanh niên kia lên đặt xuống chiếc bàn gỗ, sau đó trói chặt chân tay anh ta lại theo hình chữ đại. Nhưng rất kỳ lạ, người thanh niên đó từ đầu chí cuối đều không phản kháng, cứ giữ nguyên bộ dạng ngẩn ngơ đờ đẫn, xem ra uy lực của tráp pha lê quả nhiên ghê gớm vô cùng.

Sau khi người thanh niên đó bị trói lại, một gã đốc công lấy ra một con dao cong có kích cỡ ngang với dao găm, chậm rãi đi lên phía trước, sau đó bung tới một chiếc chậu gỗ lớn để ngay xuống dưới chiếc bàn, chuẩn bị tiến hành huyết tể.

Trước tiên gã đốc công đó vạch miệng người thanh niên ra, thọc lưỡi dao vào trong để cắt đứt lưỡi của anh ta, khiến anh ta dù đau đớn cũng không thể phát ra bất cứ âm thanh nào. Tuy anh ta đã lú lẫn nhưng trong khoảnh khắc bị cắt lưỡi, khuôn mặt rõ ràng hơi run lên. Vương Tiên Dao không đành lòng nhìn cảnh tượng tanh máu như thế, liền quay sang nhào vào lòng tôi bật khóc thút thít.

Tôi nhất thời không biết nên làm sao cho phải, đành để cô nàng tựa đầu vào vai mình, khẽ vỗ vào lưng cô nàng coi như an ủi. Có điều lúc này, tôi vẫn lặng lẽ nhìn cảnh người thanh niên kia bị tùng xẻo, chẳng rõ là vì tò mò muốn được thấy quá trình tùng xẻo một lần cho biết hay là vì nguyên nhân gì khác, dù sao tôi cũng không thể dời ánh mắt đi chỗ khác.

Lúc này, phần trán, lông mày, hai tai, cổ tay, cổ chân của người thanh niên kia đều đã bị gã đốc công cứa vào mỗi chỗ một nhát, máu tươi chảy ra như suối từ miệng các vết thương, cuối cùng đều trôi xuống chiếc chậu gỗ đặt bên dưới bàn. Mùi máu tanh nhanh chóng lan ra xung quanh khiến người ta cảm thấy nặng nề vô hạn, chỉ muốn nôn mửa ngay tại chỗ. Bẵng qua một lúc rồi nhìn lại,

thân thể người thanh niên đã xuất hiện đầy những vết dao, lúc này hơi co giật, cặp mắt thì tròn tròn trắng dã, mà máu chảy ra từ người anh ta đã đầy cả chiếc chậu gỗ, mà còn đang tiếp tục chảy.

Sau khoảng một tiếng đồng hồ, việc tòng xẻo rốt cuộc cũng kết thúc, lúc này, thân thể người thanh niên kia đã bị chia thành nhiều phần và được đặt vào trong mấy chiếc khay sứ lớn. Mấy gã binh sĩ bung những chiếc khay sứ đó tới đặt trước mặt thần tượng, còn máu tươi trong chậu gỗ thì được đổ vào trong một món đồ đựng, sau đó hất lên mặt thần tượng, nghi thức huyết tế tới đây coi như là kết thúc.

Nhưng việc cúng tế thì vẫn còn tiếp tục. Sau một tiếng ra lệnh của gã quân sư mặt lạnh, nghi thức tiếp theo lại sắp được cử hành, lần này thì tới lượt người thanh niên thứ hai. Anh ta cũng giống như người thanh niên thứ nhất, bị trói nghiền vào chiếc bàn gỗ kia theo hình chữ đại, có điều anh ta bị trói úp mặt vào bàn, chẳng rõ nghi thức lần này sẽ là một hình phạt tàn khốc gì nữa đây?

Ngoài tôi ra thì anh gầy cũng đã chứng kiến toàn bộ quá trình huyết tế, nhưng từ vẻ mặt của anh ta có thể nhìn ra, lúc này anh ta đang vô cùng chấn động, hoàn toàn không còn vẻ ung dung, điềm tĩnh như trước nữa. Kỳ thực tôi cũng nào phải không run sợ, tuy tự thấy mình đã có được một sự nhìn nhận rất thấu triệt về cái chết, nhưng chết theo một cách tàn nhẫn thế này thì lại vượt ra ngoài giới hạn chịu đựng của tôi.

Dao phủ vẫn là tên độc công hồi nãy, có điều con dao cong trong tay hắn đã được đổi thành một con dao róc xương vừa nhỏ vừa dài, nhìn phần lưỡi cực mỏng của nó thì đây nhất định là một con dao vô cùng sắc bén. Gã độc công kia vẫn mặt mày hờ hững, cúi nhìn người thanh niên nằm sấp trên mặt bàn, đưa tay xé toạc quần áo của anh ta, để lộ ra phần lưng gầy yếu.

Hắn dùng tốc độ cực nhanh lướt lưỡi dao qua lưng người thanh niên, vạch một đường rất dài, một tia máu vừa nhỏ vừa dài lập tức xuất hiện. Ngay sau đó, máu tươi phụt hẳn ra ngoài khiến tôi nhìn mà da đầu tê dại. Đó là một con người, thế mà lúc này đây lại bị hành hạ như một con súc vật, thậm chí còn chẳng bằng súc vật nữa. Tôi không thể không công nhận thời cổ đại có một số hình phạt thực quá tàn nhẫn và tanh máu, hoàn toàn chẳng có chút tính người.

Lúc này, Vương Tiên Dao vốn đang tựa đầu vào vai tôi, đột nhiên buông ra, nói với tôi: “Bọn chúng định lột da anh ta đấy!” Nói rồi nhìn tôi bằng ánh mắt vừa sợ hãi vừa kích động. Từ ánh mắt của cô nàng, tôi có thể nhìn ra những tia tuyệt vọng khi phải đối mặt với cái chết.

Lột da là một hình phạt tàn nhẫn khác ngoài tòng xẻo. Thời cổ đại, những người phạm trọng tội sẽ bị trừng phạt theo cách như vậy, mà Lam Ngọc Tương quân - kẻ tử thù của Lương Vương - đã chết bằng chính hình phạt tàn khốc này. Nghe nói nó chính là do Chu Nguyên Chương đặt ra, không ngờ hôm nay, Lương Vương cũng dùng đến chiêu này.

Theo sử sách ghi lại, người bị lột da trước tiên sẽ được tắm rửa cho sạch sẽ, đến khi hành hình, người lột da sẽ xuống dao ở gáy hoặc lưng phạm nhân, động tác phải cực kỳ mau lẹ, nếu không phạm nhân sẽ chết, cho nên nhanh chính là bí quyết hàng đầu. Thường thì sau khi lột da xong, phạm nhân vẫn còn chưa chết hẳn.

Nếu bắt đầu lột da từ lưng thì đầu tiên phải vạch một đường thật dài trên lưng phạm nhân, sau đó dùng hai chiếc móc sắt kéo da phạm nhân qua hai bên, giống như bướm bướm giương cánh vậy, rồi người lột da sẽ tách rời da và thịt của phạm nhân ra. Hiện giờ Lương Vương đang sử dụng chính biện pháp này. Ngoài ra còn có một lời đồn khác về việc lột da, đó là phạm nhân trước tiên sẽ bị chôn xuống đất, chỉ để lộ phần đầu, sau đó, người phụ trách lột da sẽ dùng dao nhỏ khắc một hình chữ thập lên đỉnh đầu phạm nhân, lại đổ chất thủy ngân cực độc vào trong đó. Phạm nhân vì không chịu nổi sự đau đớn tột cùng do thủy ngân mang lại, bắt đầu giãy giụa điên cuồng, cuối cùng sẽ bỏ ra ngoài qua vết khắc trên đỉnh đầu, để lại một tấm da người hoàn chỉnh. Có điều biện pháp lột da này còn chưa được chứng thực, chỉ xuất hiện trong một số sách dã sử mà thôi.

Thủ đoạn của gã đốc công kia cực kỳ cao minh, rõ ràng là đã quen làm việc lột da này rồi. Chỉ sau chưa tới nửa tiếng đồng hồ, da của người thanh niên thứ hai kia đã được lột xong một cách hoàn chỉnh. Lúc này, người thanh niên đó vẫn còn chưa tắt thở, tôi có thể nhìn thấy rõ ràng bắp thịt ở chân anh ta thỉnh thoảng lại nhảy lên một cái.

Cuối cùng, gã đốc công đem vút tấm thân bầy nhầy máu thịt kia vào trong hồ máu ở phía bên trái, còn tấm da người hoàn chỉnh thì được nộp cho Lương Vương. Lương Vương nhìn tấm da người đằm đằm máu tươi đó mà chẳng tỏ ra sợ hãi chút nào, ngược lại còn ngắm nghía vẻ vô cùng thích thú, sau đó quay sang ra lệnh cho một gã binh sĩ bên cạnh: “Ừm, không tệ, đợi lát nữa hãy dùng tấm da này làm thành áo da cho bản vương.” Dứt lời liền vút tấm da người cho gã binh sĩ đó.

Bước cúng tế thứ hai đã hoàn thành. Theo như nội dung trong ba bức tranh màu trên đài đá, bước tiếp theo sẽ là bắt lấy một người rồi moi tim, và đó chắc hẳn cũng là bước cuối cùng của quá trình cúng tế. Nhưng lúc này, hai người thanh niên kia đều đã bỏ mạng, muốn tiến hành nghi thức tiếp theo thì nhất định phải chọn lấy một người từ trong số ba người chúng tôi, mà chưa biết chừng lần này, cả ba người chúng tôi đều sẽ bị moi tim cũng nên.

Vương Tiên Dao sợ hãi vô cùng, chừng như sắp suy sụp đến nơi, chỉ biết giữ chặt lấy cổ áo tôi mà nôn nóng hỏi: “Phải làm sao đây? Lần này tới lượt chúng ta rồi!”

Tôi đưa mắt nhìn anh gầy, hy vọng anh ta có thể nghĩ ra biện pháp gì đó. Nhưng lần này, anh gầy cũng chẳng có cách nào, ủ rũ nói: “Hết cách rồi, xem ra hôm nay chúng ta sẽ phải chết ở đây thôi. Có điều chúng ta vẫn còn một lựa

chọn, đó là tự sát, tôi nghĩ như thế ít nhất cũng tốt hơn là bị lũ người kia moi tim.”

Tôi cũng không phải chưa từng nghĩ tới khả năng này, nhưng nếu bọn tôi cứ chết như vậy, tôi thực sự không cam tâm. Tôi giận dữ nhìn anh gầy, lớn tiếng gào lên: “Mẹ kiếp, không phải anh đã nói ba người chúng tôi có sứ mệnh còn chưa hoàn thành ư? Vậy bây giờ thì sao? Chúng ta đều sắp phải chết đến nơi rồi.”

Anh gầy khẽ lắc đầu về hết cách, nói: “Tôi vốn ngỡ rằng trên người các cô cậu sẽ xuất hiện kỳ tích bất ngờ gì đó, nhưng mãi đến bây giờ, kỳ tích vẫn chưa xuất hiện. Xem ra những ghi chép trên cuốn sách cổ đó cũng không hoàn toàn chính xác.”

Tôi còn muốn nói thêm mấy lời gì đó với anh gầy, nhưng đúng lúc này lại nghe thấy tiếng mở cửa lồng sắt. Tôi vội vàng ngoảnh đầu lại, thấy có bốn gã binh sĩ bước vào, kẻ nào cũng đã rút đao ra khỏi vỏ, cứ thế lừng lững tiến về phía ba người chúng tôi.

Vương Tiên Dao đã sợ đến nổi mặt mày trắng bệch, theo bản năng liền trốn đến sau lưng tôi và anh gầy. Tôi dần lòng lại, mẹ kiếp, cho dù Bạch Vân Sơn tôi có chết thì cũng phải chết một cách đường hoàng thống khoái. Thế rồi tôi mắng to một tiếng: “Con mẹ nó!”, lại lấy con dao găm quân dụng giấu trong túi quần ra, xông thẳng về phía bốn tên binh sĩ kia. Có điều, con dao găm quân dụng của tôi còn chưa đâm được vào người đối phương thì đã bị một gã binh sĩ vung chân đá bay. Tôi lập tức cảm thấy vùng bụng đau quặn thắt, những cơn đau thấu tâm can sau nháy mắt đã lan ra khắp thân thể, thế rồi lưng tôi va vào thành lồng sắt, cứ thế rơi thẳng xuống đất như một tảng đá.

Tôi đau đến nỗi suýt ngất đi, chỉ còn biết co cuộn người lại rồi nằm đó mà rên rỉ, tuy trong lòng rất muốn mắng lớn mấy tiếng những cơn đau dữ dội làm tôi chẳng thể nói một lời. Anh gầy nhìn thấy bộ dạng thê thảm của tôi thì vội vàng chạy qua đỡ, mấy gã binh sĩ kia không hề ngăn cản anh ta, chỉ lạnh lùng đi về phía Vương Tiên Dao.

Lòng tôi lập tức nguội lạnh, muốn kêu anh gầy qua bên kia giúp đỡ nhưng lại chẳng thể thốt nên lời, hơn nữa, ngay đến sức lực để nhắc chân cũng không có. Tuy Vương Tiên Dao có võ, hai, ba người đàn ông binh thường không làm gì cô nàng được, nhưng lúc này phải đối mặt với bốn gã binh sĩ tay cầm đao dài, hơn nữa còn là loại binh sĩ đánh không chết, rõ ràng cô nàng không có chút phần thắng nào cả.

Vương Tiên Dao liều mạng vung chân vung tay đâm đá một hồi nhưng lại chẳng khác gì châu chấu đá xe, cuối cùng bị đối phương khống chế, khiêng ra ngoài lồng sắt. Giống như hai người thanh niên vừa rồi, Vương Tiên Dao cũng bị trói vào chiếc bàn gỗ kia, còn tôi thì lại chỉ có thể trơ mắt nhìn bạn mình bị người ta bắt đi mà chẳng thể làm gì được.

Mấy gã đóc công cùng khiêng chiếc bàn gỗ rồi dựng đứng nó lên, như vậy, Vương Tiên Dao coi như đã đứng trên mặt đất. Bởi vì Vương Tiên Dao vẫn không ngừng mắng lớn nên một gã đóc công liền dùng một miếng vải bịt miệng cô nàng lại. Lúc này, gã quân sư mặt lạnh kia hững hờ ra lệnh, bước cúng tế thứ ba chính thức bắt đầu.

Lòng tôi thâm chấn động, không, Vương Tiên Dao không thể chết như vậy được, cho dù tôi có chết cũng không thể để cô nàng chịu cảnh dã man như thế. Nhưng bây giờ, ngay đến sức để đứng dậy tôi còn không có, sao có thể ngăn cản đối phương được đây? Anh gầy dường như nhìn ra được suy nghĩ của tôi, liền khẽ thở dài rồi đột nhiên đưa bàn tay phải gầy khô ra ấn mạnh vào vị trí sống lưng của tôi. Tôi bỗng cảm thấy từ nơi hông mình truyền tới một cơn đau mãnh liệt, rồi những tiếng xương trật khớp không ngừng vang lên bên tai.

Sau đó, anh gầy buông tôi ra, thật bất ngờ, sau cơn đau đón vừa rồi, tôi lại có thể đi lại được, hơn nữa còn có thể nói năng như bình thường. Có lẽ anh gầy vừa chữa trị vết thương giúp tôi. Tự nơi đáy lòng tôi bất giác dâng lên một tia kính trọng. Ngoảnh đầu nhìn, tôi thấy có một tay đóc công đang cầm một cây xiên dài đi về phía Vương Tiên Dao, liền cả kinh, lập tức chạy như bay về phía cửa lồng sắt, chẳng ngờ lại có hai gã binh sĩ vung đao ngăn tôi lại. Tôi bất chấp tất cả, dùng hết sức lực lao thẳng về phía trước, tức thì hát hai gã binh sĩ đó ngã nhào ra đất.

Nhưng tôi rút cuộc vẫn chậm mất nửa nhịp. Lúc này, gã đóc công kia đã đi tới bên cạnh Vương Tiên Dao, còn giơ cao cây xiên dài trong tay lên. Tôi biết, chẳng bao lâu nữa, trên ngực Vương Tiên Dao sẽ xuất hiện một cái lỗ khổng lồ, nhưng lại chẳng thể làm gì được, đành tuyệt vọng hô to: “Đừng!”

Ghi chú:

1. Huyết tế nghĩa là cúng tế bằng máu.